

ПОСЛАННЯ

Апостольського екзарха для українців візантійського обряду в Німеччині і Скандинавії владики Богдана Дзюраха на Великий Піст 2022 року

«Усе — на поміч Україні!»

Дорогі у Христі!

Цьогорічний Великий Піст ми переживаємо у смертоносній тіні великої війни, яку з новою силою розпалив агресор своїм вже неприхованим вторгненням в Україну 24 лютого 2022 року. На наш народ впали випробування і страждання, яких він не зазнавав від часу відновлення державної незалежності 1991 року. Ми усвідомлюємо, що ці випробування — це ціна свободи, гідності і нашого національного буття, яких нас намагаються позбавити.

У цих обставинах мусимо передовсім підтримувати загальнонаціональну єдність, уникаючи суперечок, поділів і чвар, та скерувати усі наші зусилля на захист України і поміч рідному народові та його Захисникам-героям. Усе — на поміч Україні! — нехай стане нашою програмою дій у цей нелегкий і тривожний час.

Для нас, християн, великопісна мандрівка довершується у трьох важливих і невіддільних одна від одної царинах: піст-молитва-милостиня, через які ми цього року в особливий спосіб прагнемо виразити нашу любов до Батьківщини і до страждаючих синів і дочок нашого народу.

Перше — це піст. Його ми розуміємо не лише як стриманість від певного роду страв, але передовсім — як зусилля, скеровані на те, щоб осягнути і підтримати в собі свободу духа, очиститися від гріховних пристрастей, ставати щораз краще здатними розрізняти добро і зло та крокувати дорогою правди, любові і добра. В обставинах теперішнього лиха нам слід бути готовими відмовити собі у деяких особистих і, можливо, родинних вигодах, зручностях і задоволеннях, щоб вивільнити більше часу і можливостей для служіння потребуючим і страждаючим навколо нас. І саме такого посту очікує від нас Господь: «Ось піст, який я люблю: кайдани несправедливості розбити, пута кормиги розв'язати, пригноблених на волю відпустити, кожне ярмо зламати, з голодним своїм хлібом поділитись, увести до хати бідних, безпритульних, побачивши голого, вдягнути його, від брата твого не ховатись» (Іс. 58, 6–7).

Бо, остаточно, піст, самозречення і самодисципліна не є самоціллю, а радше — засобом і передумовою до любові, до діл милосердя щодо потребуючих і страждених. Справді, діла милосердя, про які ми чули в Євангелії М'ясопусної неділі і за якими нас колись судитимуть, сьогодні набирають цілком конкретного і практичного звучання, адже ми добре розуміємо, що означає для нас сьогодні: голодного нагодувати, спраглого напоїти, нагого одягнути, подорожного (біженця) у дім прийняти, до хворого (пораненого) навідатися, про ув'язненого (полоненого і безвісти пропавшого) не забувати тощо.

При цій нагоді я прагну кожному із вас: священникам, богопосвяченим особам, мирянам, волонтерам, нашим німецьким і скандинавським друзям, усім людям доброї волі, котрі з вражаючою жертовністю і самовідданістю служите постраждалим від війни в Україні, висловити моє щире признання і сердечну вдячність! Нехай нас і надалі надихають слова апостола Павла: «Не дозволяй, щоб зло тебе перемогло, але перемагай зло добром!» (Рим. 12, 21).

Не допускаймо до свого серця почуттів розпачу чи безнадії, пам'ятаючи слова, якими звертався до народу в страшних обставинах Другої світової війни наш праведний митрополит Андрей: «В Бозі наша надія і наша сила. В огні цієї страшної війни виковується краща для нас доля».

Будучи свідомими істинності Божих слів про те, що «коня готують на день бою, але від Господа — перемога» (Прип. 21, 30–31), ми, віруючі люди, не припиняємо заносити благання перед престол Всевишнього разом з молитвою про визволення для рідного народу і про мир для нашої многостраждальної земної Батьківщини.

Потреба витривалої молитви походить для нас не лише від усвідомлення нашої самотності і незахищеності, але ще більше — від розуміння, що у цій війні не йдеться тільки про захоплення території нашої держави-України, — йдеться про глибинний світоглядний конфлікт між силами добра і зла, світла і темряви, життя і смерті. Це — за своєю сутністю — духовна боротьба, в якій перемогу неможливо здобути виключно людськими засобами, а перш за все — силою Божої правди, благодаті і любові. Цю небесну силу дарував нам раз назавжди наш Воскреслий Господь Ісус Христос, спасенна зустріч з Яким є ціллю великопісної мандрівки і всього нашого життя.

Дорогі у Христі Брати і Сестри! Наш народ в Україні сьогодні переживає свою Страсну П'ятницю, а ми на поселеннях співпереживаємо з ним та, скільки наших сил, допомагаємо нести цей спільний і єдиний для нас усіх хрест, що впав на наші національні рамена. Втім, пам'ятаймо, що на обрії Страсної П'ятниці завжди присутнє переможне світло Воскресіння, присутній сам Воскреслий Спаситель світу — наш Господь. Він несе на собі і з нами всі наші страждання і наближається до нас, подібно, як після Свого Воскресіння наблизився до учнів при Генезаретському морі, запитуючи їх Своїм повним турботи і любові божественним голосом: «Дітоньки, чи маєте що їсти?» (пор. Йо. 21, 5).

Розпізнаймо Його присутність у цих драматичних обставинах, в яких перебуває наш народ і усе людство під сучасну пору! Поручаймо Йому усіх захисників, поранених і полонених, біженців і внутрішньо переселених осіб, усіх, хто зазнає тривоги, утисків, страждань і небезпек. Нехай Господь, «заради вибраних» скоротить дні цього великого випробування нашого народу (пор. Мт. 24, 22) та зішле нам, за молитвами Пресвятої Богородиці і всіх святих і Праведників української землі рятунок від війни, визволення від усіх гнобителів та справедливий і тривалий мир!

Благословення Господнє на Вас!

† **Богдан Дзюрах,**
Апостольський екзарх для українців візантійського обряду в Німеччині та
Скандинавії